

Minh Thúy

Với chủ đề “Thương Quá Việt Nam”, tôi muốn bày tỏ sự cảm phục đến các phụ nữ chân yếu tay mềm, mang giồng máu Hai Bà Trưng. Chị Em đã noi theo gương của các bậc tiền nhân anh hùng, đã tranh đấu cho một Việt Nam độc lập, tự do, và những nhân quyền căn bản. Chị Em đã cam chịu những đàn áp, bắt bớ, tra khảo,... và nhất là đã đau đớn cam chịu cảnh gia đình ly tán, chấp nhận tuổi thanh xuân của mình âm thầm trôi qua trong các nhà tù:

Chị Em tiếp nối tiền nhân,
Tinh thần bất khuất, liều thân chẳng nề.
Cùng nhau chung một lời thề,
Kiên trì chiến đấu dẫu kẻ gian nguy.
Đánh cho Tàu Cộng nhược suy,
Đẹp tan bè lũ gười quỷ hiến dâng.
Mê Linh giục già trồng ngân,
Hồn thiêng sông núi... bước chân vững vàng.

Hậu Duệ Hai Bà Trưng

Trời đang giá lạnh bên ngoài, cây cỏ tàn khô, sau mùa lễ là thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức. Co ro bên lò sưởi, nhâm nhi tách cà phê, không khí yên tĩnh im ắng, tôi trầm ngâm nghĩ đến người bạn cũ vừa gặp lại hôm qua sau hơn 45 năm xa cách. Bạn từ Việt Nam đi du lịch qua Mỹ thăm anh em.

Bạn tên Dạ Nhiên học chung với tôi thời trung học, tình cờ chúng tôi gặp nhau trong chợ Lion tại thành phố San Jose và nhận ra nhau.

Thật mừng rỡ, chúng tôi hẹn nhau vào quán nước gần đó sau khi đã mua xong hàng.

Quá nhiều điều để hỏi thăm nhau, hàn huyên đủ chuyện. Nhìn thấy bạn là gợi nhớ rõ nhất về ngày lễ Hai Bà Trưng năm 1970, khi các trường trung học ở thành phố Huế tổ chức buổi diễu hành xe hoa tưởng nhớ những vị anh hùng đã lưu danh hậu thế. Trường Nữ trung học Thành Nội được chọn biểu dương hình ảnh Hai Bà Trưng khởi nghĩa.

Tôi còn nhớ lúc đó Dạ Nhiên được chọn làm Bà Trưng Trắc,. Sau đó hội đồng giáo sư họp, đưa nhận xét và đã chọn chị Ngân Hương (lớp đàn chị) làm bà Trưng Trắc, còn bạn tôi làm bà Trưng Nhị. Lý do là Dạ Nhiên có nét mặt đẹp thùy mị, còn chị Ngân Hương tuy không đẹp bằng nhưng có đôi mắt cương nghị cứng rắn đầy uy quyền.

Trường tôi lăng xăng chuẩn bị 2 kiệu hoa cho hai vị nữ tướng trong y phục oai nghi cùng hai thanh kiếm sáng ngời, với 100 tên lính (trong đó có tôi) mặc bộ đồng phục đen, đội nón đi sau hai xe.

Ngày diễu hành, các thầy cô nét mặt rạng rỡ, hân hoan theo đám học trò. Hai bên đường từ Thành Nội ra ngoài phố Trần Hưng Đạo dân chúng đứng xem vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt. Tuy tôi chỉ là tên lính nhưng lúc đó tinh thần tôi phấn khởi lạ thường, như đoàn hùng binh sắp ra chiến trận đánh đuổi bọn xâm lược nước mình.

Về nhà hình ảnh Hai Bà Trưng cứ mãi in đậm trong đầu óc tôi. Tôi đâm ra mê tuồng cải lương “Tiếng Trống Mê Linh” mặc dầu trước đó chẳng mê bộ môn này. Tôi ngồi xem mê man, nghiền ngẫm hình ảnh cô Thanh Nga trong vai Trưng Trắc. Khi nghe tin Thi Sách bị Tô Định bắt giết, ánh mắt bà Trưng Trắc vẫn sáng ngời, cương quyết ra lệnh nổi lên 3 hồi trống sẵn sàng chiến đấu. Lúc đó tim tôi đập mạnh, hơi thở gấp rút đồng thời nước mắt cũng ràn rụa qua cách diễn xuất tuyệt vời của người nghệ sĩ.

Tìm hiểu và đọc thêm tài liệu, tôi lại càng khâm phục hơn khi quân dân góp ý hãy cử tang Thi Sách và mặc tang phục, nhưng bà đã đồng ý nói: *“Ta sẽ mặc giáp phục đẹp để uy nghi để dân trông thấy thì phấn khởi, giặc trông thấy thì kinh hoàng ...”* (Đại Việt Sử Ký)

Đó là cuộc mở đầu cho giai đoạn đấu tranh giành độc lập với sự hỗ trợ của nhiều nữ tướng quân xuất chúng như: Bát Nàn, Thánh Thiên, Hồ Đê, v.v. Sau 3 năm chiến đấu, Hai Bà đã lấy được 65 huyện thành, tạo dựng cơ đồ rộng lớn, đóng đô ở Mê Linh. Cho đến lúc thất trận, thê cô, trảm mình xuống sông Hát tuần tiết, quyết không để lọt vào tay tên giặc Mã Viện.

Hôm nay sống ở đất khách quê người, tôi vẫn luôn theo dõi tin tức quê nhà, trên youtube, với hình ảnh những người phụ nữ kiên cường mang giong máu Hai Bà.

Cô Trần thị Nga vì gặp sự lừa đảo, bóc lột của người môi giới và người chủ tại Đài Loan, nên cô đã mạnh dạn đấu tranh khi trở về nước. Cô phẫn nộ khi thấy người dân sống trong hoàn cảnh nghèo khó, lại bị cướp ruộng đất, bị chèn ép bắt công mà không được luật pháp bảo vệ; những người yêu nước chống bọn Tàu đều bị bắt bớ,... Cô tham gia vào các hoạt động chống đối bọn cầm quyền, biểu tình chống ngoại xâm lấn chiếm biển đảo,... Cô dẫn thân vào sự đấu tranh.

Đầu Xuân 2017 tôi thật sự bồi hồi khi nghe tin cô bị bắt. Cô phải rời xa 2 đứa con nhỏ khi mùa xuân đang về, khi mọi người nô nức chuẩn bị đón Xuân. Đêm ngày tôi nghĩ về cô và không đê nén được lòng thương cảm, nỗi xúc động đã vào thơ:

Xuân Này Mẹ Ở Đâu

Xuân đã về rồi Mẹ ở đâu
Trẻ thơ khóc lóc giữa đêm thâu
Đâu vòng tay Mẹ ru con ngủ
Mẫu tử thiêng liêng phút nhiệm màu.

Con biết hai vai Mẹ gánh gồng
Tình nhà cùng nặng với non sông
Dân oan khiêu kiện đòi nhà đất
Kiếp nạn oan khiên quyết một lòng.

Con hiểu vì đâu nỗi hận sâu
Mình đang sống giữa bọn vô nhân
Quê hương: địa ngục, ôi đau xót
Đất nước tan hoang, giặc lẩn xâm.

Mẹ có đôi lời xin lỗi con
Xuân này Mẹ chịu cảnh tù đày
Chiếc còng khóa chặt đời lao lý
Chia rẽ tình thâm, cảnh héo hon.

Dòng máu anh thư chảy buốt tim
Tự do, độc lập quyết đi tìm
Xem thường lũ ác cầm quyền nước
Trả nợ non sông chẳng thể im...

Thời gian sau, tôi lại bị ám ảnh với trường hợp của Nguyễn Ngọc Như Quỳnh. Nhìn youtube, cô thật tiêu tụy nhưng nét mặt vẫn tỏ vẻ cứng rắn đầy nhiệt huyết. Tôi không khỏi rơi lệ khi nhìn những tấm bằng cô cầm trên tay trong những cuộc biểu tình:

“Chúng ta mỗi người là một chiến sĩ thông tin.”

“Cá cần nước sạch, nước cần mình bạch.”...

Và rồi cô vào tù với bản án 10 năm khi mới 38 tuổi, để lại 2 con thơ cho bà mẹ Nguyễn Thị Tuyết Lan trông nom.
Tôi lại thao thức tuôn những xúc cảm của mình vào thơ:

Anh Thư Mẹ Năm

Thiếu phụ can trường việc đấu tranh
Quyền thi chính nghĩa được công thành
Gan lì ép xác trong tù ngục
Mặt tỉnh liêu thân trước tội vành
Quyết dạ dù tàn hương sắc thắm
Kiên lòng dầu mắt nét xuân xanh
Nhu Quỳnh mẹ Năm gương thanh nữ
Dũng cảm oai hùng giặc nẹp nhanh.

Trong một lần được xem phim *Mẹ Vắng Nhà*, chiếu tại San Jose, ai cũng bàng hoàng xúc động, Sau đó người tổ chức đã mở máy liên lạc trực tiếp với bà Tuyết Lan để mọi người cùng chia sẻ, tôi cũng được hỏi ý kiến đôi lời lúc đó.

- Chào chị! Em tên là... nằm trong danh sách người thầy của chị, đã chuyển tiền về giúp các cháu. Hiện tại em có email, số phone cũng như địa chỉ nhà chị, chị có cho phép em đưa lên các diễn đàn không?

- Chị cảm ơn em, quý ân nhân giúp đỡ như vậy cũng đủ rồi, bây giờ nên chuyển đến cho những người tù lương tâm khác. Đáng thương lắm em ơi, còn rất đông đó.

Câu nói của người đàn bà nhân hậu, chia sẻ tình thương đến những người khác, cùng hoàn cảnh tù tội như con gái Như Quỳnh, vẫn làm tôi nhớ hoài. Tôi và mọi người trong hội trường, ai cũng đều cảm phục.

Cũng nên nói thêm, mọi việc tôi làm cũng nhờ có duyên với “su phụ”. Ông là chiến sĩ Quân lực Việt Nam Cộng Hòa, bị tù “cải tạo” hơn 13 năm. Tinh thần yêu nước của ông sôi sục khi nghe tin Trung Cộng chiếm đảo, lộng hành xuất hiện quây phá xứ sở Việt Nam. Nhưng lực bất tòng tâm vì sức khỏe đã hao mòn, mắt mờ lưng còm, mái đầu sương điểm trắng theo thời gian, ông chỉ còn biết trút nỗi niềm âm ức lên ngòi bút. Ông gửi bài viết đi khắp nơi, thúc dục lòng yêu nước của tuổi trẻ, và ông liên lạc với người quen để có được những nguồn tin chính xác từ về các tù nhân như Nguyễn Viết Dũng. Qua ông Nguyễn Quốc Đống, Chủ tịch Cộng Đồng Người Việt Tị Nạn tiểu bang MN, ông tìm được ông Nguyễn Viết Hùng là cha

của Nguyễn Viết Dũng đang bị giam cầm. Dũng là người luôn mặc bộ quân phục của VNCH, trên tay xăm 2 chữ “Sát Cộng” đã vào tù 2 lần.

Thầy trò tôi nhiệt tình đóng góp để ông Hùng có thể thăm nuôi con. Tuy số tiền nhỏ nhoi như hạt cát trong sa mạc, nhưng điều đó làm thầy trò tôi nhẹ lòng vì đã thực hiện, đã biết chia sẻ chút tình với những người yêu nước gặp hoạn nạn.

Lòng tôi nóng như lửa đốt khi theo dõi tin tức nơi quê nhà. Biết bao phụ nữ đã bỏ lỡ thời xuân xanh, đã hy sinh hiến mình cho công cuộc đấu tranh dân chủ và tự do dưới chế độ độc tài đảng trị.

Bà Hoàng Mỹ Uyên đèo con tham gia tuần hành thăm họa môi trường cá, bị đánh chảy máu mặt. Cháu Sapphire, 10 tuổi, đã trả lời khi được hỏi

- Con không sợ, hôm nay con muốn theo Mẹ đi biểu tình, con muốn biển sạch, con muốn môi trường trong lành, con muốn ăn cá không bị nhiễm độc.

Nguyễn Đặng Minh Mẫn, mẹ là Đặng Ngọc Minh, cùng anh trai Nguyễn Đặng Vĩnh Phúc thường viết các thông điệp “Hoàng Sa, Trường sa là của Việt Nam”. Người anh bị treo án. Minh Mẫn bị 8 năm tù. Mẹ cô ra tù sớm hơn, bà đã nói:

- Thời điểm nóng bỏng giữa VN và Trung Quốc 2011, trong nước tinh thần yêu nước sôi sùng sục, tôi không thấy có gì hồi tiết. Tôi sẽ tiếp tục con đường đã chọn cho đến khi nào không còn sống nữa thì thôi.

Trên mạng xã hội cô Minh Mẫn được tặng danh hiệu là “Bông hoa Trà Vinh kiên cường”, vì cô luôn đi nhiều nơi chụp hình biểu tình và dương cao biểu ngữ “Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam”.

Trang fanpage của đảng Việt Tân viết: “Tính khí bất khuất của Minh Mẫn khiến cô luôn bị các quản giáo tìm cách trừng phạt. Minh Mẫn nhiều lần bị quản giáo để cho những tù nhân hình sự đánh đập gây thương tích, rồi lại bị còng chân biệt giam trong xà lim hôi thối. Trại Giam Số 5 được các tù nhân lương tâm gọi là ‘địa ngục của địa ngục trần gian’ vì điều kiện giam giữ hà khắc, với đội ngũ cai tù tàn ác.”

Ôi, tuổi xuân của em gói gắm vào ngục tối với những tra tấn dã man, nhưng em vẫn giữ tính khí bất khuất của bà Trưng bà Triệu.

Cô Huỳnh thực Vy bị bắt vào tù trong khi con cô chỉ tròn 3 năm, đã chia sẻ với đài RFA:

- Minh không phân biệt đàn ông hay phụ nữ trong cuộc đấu tranh cho dân chủ VN, nếu ai có sức lực từng nào thì góp bấy nhiêu ...”

Rồi những nữ anh thư nối tiếp như Cán Thị Thêu, Đỗ Thị Minh Hạnh là linh hồn cuộc đấu tranh chống Formosa, chống giặc Tàu. Ngoài ra còn vô số những phụ nữ mang dòng máu tiên rồng như Ngô Thị Ninh Ước, Nguyễn Thị Lý, Nguyễn Thị Bé Hai, đã dương cờ VNCH đi kiện đất đai cũng bị bắt. Cô Phạm Thị Đoàn Trang với quyển sách **Chính Trị Bình Dân** cũng rơi vào vòng lao lý.

Rất nhiều bậc anh thư can trường xem “cái chết nhẹ tựa lông hồng”, xem tù tội như chuyện cỏ rơm phát xuất từ lòng yêu nước vô bờ bến, chiến đấu thật hào hùng, không hề sợ hãi như: Nguyễn Ngọc Lụa, Bùi Thị Minh Hằng, Nguyễn Uyên Phương, Lê Thị Công Nhân, Phạm Thanh Nghiênn, Lê Thị Kim Thu, Trần Thị Thuý, Lê Thu Hà, Mai Thị Dung, Hồ Thị Bích Khương, Nguyễn Thị Thuý Quỳnh, Nguyễn Thị Minh Thuý,... Nguyễn Thị Minh Thuý mới 39 tuổi, chỉ đáng tuổi con cháu tôi. Tôi rất hãnh diện vì trùng tên họ với nhân vật trẻ tuổi mà đã biết chọn lựa con đường lý tưởng sáng suốt.

Tôi xin ngả nón ngưỡng mộ và khâm phục các chị em mang giong máu anh hùng bất khuất của tiên tổ lưu truyền lại.

Ngoài sân mưa rơi tầm tã. Mùa thu sắp tàn. Đống lá vàng khô héo ướt nhẹ. Mây đi vắng, chỉ còn một màu trắng đục giăng ngang, buồn ảm đạm. Tôi nhớ quê hương điều linh khốn khổ, cảm thương bao nhiêu tù nhân lương tâm đang tù tội,... giọt nước mắt trào ra... Khi nghĩ đến hai nữ tướng Trưng Trắc, Trưng Nhị và câu “*Sống là hy sinh và chiến đấu giành độc lập cho quê hương đất nước thì xá chi đến sự sống và cái chết*” đã cho tôi niềm tin mạnh mẽ.

Mỗi chúng ta dù tuổi trẻ hay đã lão hạc hãy chia sẻ lòng ái quốc, sự đoàn kết để chiến đấu dưới mọi hình thức, mọi cách,

tùy theo khả năng. Từ sự trực tiếp dần thân hay chiến đấu bằng ngòi bút,... đều phát xuất từ niềm tin kiên cường và bất diệt cho một quê hương độc lập, tự do, hòa bình và hùng cường trong tương lai.

Minh Thúy

Hai Bà Trưng

Lịch sử đời sau kính nhị Bà
Oai hùng đánh trận cứu dân ta
Mê Linh dậy trống tim đường rạng
Sông Hát trầm mình giải lối ra.
Mấy độ tan thù soi nước biển
Bao mùa đẹp giặc trở màu hoa
Thề không khuất phục thân nhi nữ
Đại Việt toàn thư chép sử nhà.

Minh Thúy

